

ZVS: onmisbaar en niet meer weg te denken uit Eemnes

“Een stukje van jezelf”

“Onmisbaar en niet meer weg te denken uit Eemnes.” Dat is te lezen op de website van ZVS Eemnes, het bedrijf in grond-, riool- en straatwerk aan de Noordersingel dat al 44 jaar een begrip is in de gemeente en ver daar buiten. De geschiedenis van ZVS begint in 1971 op de boerderij van de familie Zonneveld, waar de broers Gert en Joris en zwager Theo Verhoef voor zichzelf beginnen. ZVS is uitgegroeid tot een bedrijf met zo'n zestig medewerkers en staat inmiddels onder leiding van Jan Zonneveld, zoon van Gert.

Toon

Wim

Andries

Met drie geboren en getogen Eemnesers blikken we terug op de historie van ZVS. Toon van den Brink, Wim Dorrestein en Andries Arends zijn alle drie nog maar net gepensioneerd en werkten respectievelijk 28, 25 en 35 jaar voor ZVS. Andries was destijds het vierde personeelslid dat werd aangenomen. Wim: “Ik heb het hier altijd prima naar m'n zin gehad. Bij ZVS is het altijd 'ouwe jongens krentenbrood'. En als je ergens zo lang werkt, wordt het bedrijf een stukje van jezelf. Daarom ben ik zo lang gebleven.”

Een mooie tijd

ZVS is als één van de weinige aannemers in Nederland gespecialiseerd in de aanleg van tankstations en vloestofdichte vloeren. Ook het drietal waarmee we aan tafel zitten heeft daaraan een steentje bijgedragen. Toon was kraanmachinist, Wim vrachtwagenchauffeur en Andries begon als opperman en werd uiteindelijk meewerkend uitvoerder. Alle drie werkten ze door heel Nederland. Andries: “Ik heb zelfs een jaar of tien in de kost gezeten. Als we een tankstation in Friesland moesten aanleggen, logeerden we in een pension zodat we niet elke dag heen en weer hoefden te reizen. Dat was een mooie tijd.”

Vandaag de dag zijn er nog maar weinig mensen die 25 jaar of langer bij dezelfde baas werken. Jullie hebben dat wel gedaan. Is dat omdat ZVS een bijzonder bedrijf is?

Wim: “Ik heb bij ZVS altijd werk gehad dat mij ligt. Als chauffeur heb je een grote verantwoordelijkheid; je bent een aardig kapitaal aan het rondtrekken. Een kraan op een dieplader is zo'n drie ton waard. Het is niet altijd gemakkelijk om dat iedere dag weer schadevrij thuis te krijgen. Die uitdaging, daar heb ik altijd van genoten. En dan vliegt 25 jaar voorbij!”

Gekkgheid

Toon: “Het was altijd een hechte club. Zeker in het begin werkten de directeuren ook gewoon mee. Toen het bedrijf groter werd, is dat veranderd. Maar we zijn met elkaar en met het bedrijf opgegroeid. De gekkgheid is er gelukkig een beetje vanaf. Er zijn jaren geweest dat we tien uur per dag werkten. We leverden dertig tankstations per jaar op. Helemaal compleet, met tanks ingraven, het leidingwerk, straatwerk... Dat betekent dat er iedere veertien dagen één klaar was. En ja, dan moet je gewoon even door als iets nog niet af is.”

Wim: “Dat heeft ook te maken met het aanbod van het werk. Er worden minder tankstations aangelegd, ZVS doet nu veel meer werk voor instellingen, gemeenten, op het Mediapark in Hilversum en voor particulieren. Die afwisseling maakt het werk leuk.”

Wat is de mooiste klus die jullie ooit hebben gedaan?

Toon: “De aanleg van een Japanse tuin in Amsterdam! Dat was echt heel mooi toen het af was. En een spannend moment hebben we gehad bij de bouw van een trap bij het Studiocentrum op het Mediapark. Dat was een gat van vijf meter diep waar ik met m'n kleine

‘ouwe jongens krentenbrood’

kraantje in stond te graven. Dat ging maar net goed.”

Kerstkaart

Andries: “Voor mij was dat de aanleg van een Texaco-station in Franeker, 25 jaar geleden. Mijn eerste tankstation. Ik heb nog steeds contact met die mensen, met kerst krijgt ik altijd een kaart. Ik heb daar in de kost gezeten en dat was heel gezellig. Dus dan leer je elkaar wel kennen. En de aanleg van het parkeerdek op het Mediapark. Dat was ook een mooie klus. En ja, als je dan gaat terugdenken... Ik heb ook meegewerkt aan de Visbuurt in Eemnes, de aanleg van het hoofdriool in de Noordbuurt, de renovatie van Torenzicht. Allemaal werk om trots op te zijn!”

Wim: “In het begin reed ik op een vier bij viertje en moest ik voor Texaco reclamezuilen plaatsen door heel Nederland. Ik heb toen 350 billboards geplaatst, drie per dag. Dus ik reed rond

met zand en betonblokken en de grond die overbleef nam ik weer mee terug. Die wagen was natuurlijk veel te zwaar beladen, maar ik heb er in een halfjaar 30.000 kilometer mee gereden. Je reed je te pletter de hele dag, maar dat ligt mij wel. Lekker het gas erop en alle vrijheid!”

Hoe hebben jullie het bedrijf zien veranderen?

Toon: “Door de economie is het werk veranderd. Er is steeds minder tijd voor een klus. En er komen steeds meer veiligheidsregeltjes bij. Constant met een helm oplopen bijvoorbeeld. Dat vind ik van de zotte. Een stratenmaker werkt op z’n knieën, dan hoeft je toch geen helm op? Dat haalt voor mij de aardigheid er wel een beetje vanaf.”

Hectischer

Andries: “Met de komst van de nieuwe directie zijn er wel dingen veranderd. Niet beter of slechter hoor. En daarnaast

is het werk inderdaad veranderd. Er zijn meer kleine klussen bijgekomen. De aanleg van een benzinstation duurt een maand of drie. Dat soort grote klussen zijn er nu minder. Daardoor is het werk wel wat hectischer geworden misschien.”

Wim: “Het bedrijf is in onze tijd enorm gegroeid. Van een vast clubje jongens uit Eemnes naar een bedrijf met meer dan honderd mensen. Die jongens uit Eemnes kennen elkaar allemaal, hebben een beetje dezelfde mentaliteit. Met meer mensen van buiten wordt de sfeer anders. De gemoedelijkheid gaat dan een beetje weg.”

Andries: “Maar dat heb je eigenlijk in heel Eemnes zien gebeuren. Dat is natuurlijk ook uitgegroeid van een boerendorp naar een gemeente met nieuwe wijken en mensen van buiten. Daardoor is de sfeer ook veranderd.”

Hoewel het driet al nu een paar maanden met pensioen is, hebben ze stuk voor stuk nog een hechte band met ZVS. De vrouw van Andries werkt nog een paar uur voor het bedrijf en de deur staat altijd open voor een kop koffie of een biertje op vrijdagmiddag. “En we blijven natuurlijk Eemnessers, dus als ik door het dorp loop en ex-collega’s in de keet zie zitten, maak ik altijd even een praatje.”